

Arrest

nr. 215 106 van 14 januari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 19 februari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 januari 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A.-S. DEBERSAQUES, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 januari 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer

Naam: C(...)
Voornaam: L(...)
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: (...),
Nationaliteit: Gambia
in voorkomend geval, ALIAS:

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven,
binnen 30 dagen na de kennisgeving*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Art 7, 1,2: Legaal verblijf in België is verstreken

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met artikel 8 EVRM. Betrokkene is een volwassen persoon die sinds 2012 bij zijn moeder in België verblijft. De moeder van betrokkene werd geregulariseerd in 2002 en verbleef sindsdien onafgebroken in België. Betrokkene woonde bijgevolg nog jarenlang in het land van herkomst zonder in het gezelschap te zijn van zijn moeder. Het is dus redelijk te stellen dat betrokkene opnieuw in het land van herkomst of origine kan gaan leven zonder dat dit afbreuk moet doen aan zijn familiale contacten. Deze kunnen, net als voorheen, ook op afstand uitgeoefend worden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Zij werpt tevens de schending op van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

“Verzoeker kreeg een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend. Dat verzoeker zich niet kan verzoenen met de motivering waarom zijn aanvraag werd geweigerd. De motivering van de beslissing luidt als volgt: (...). Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd. De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen art. 3 en art. 8 van het EVRM geschonden worden, indien verzoeker dient terug te keren naar Gambia.

III.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur. Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel. A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.” Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. het familieleven van verzoeker. Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een familiale band wil onderhouden met zijn moeder. Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij! Op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is, alvorens de beslissing werd genomen. Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er enige afweging werd gemaakt m.b.t. het familieleven van verzoeker hier met zijn moeder ten aanzien van de situatie in het land van herkomst, hetgeen een flagrante schending uitmaakt van art 8 van het ERVM! Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen. Het arrest vermeldt het volgende: “De fragmentarische beoordeling van de voorliggende

documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.” Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

III.2. Schending van artikel 3 EVRM

Indien verzoeker terug dient te keren naar zijn land van herkomst zal art. 3 van het EVRM geschonden worden. Artikel 3 van het EVRM omvat namelijk het volgende: “niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen”. Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die folteringen en mensonwaardige behandelingen dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984). Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren, zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden. Het mag duidelijk zijn dat verzoeker gevaar zal lopen, indien hij terug dient te keren naar zijn land van herkomst, desondanks weigert verwerende partij hier enig onderzoek naar te verrichten. Er is ook geen enkel afweging gemaakt naar de redenen waarom verzoeker zijn land van herkomst verlaten heeft om zich hier bij zijn moeder te vestigen. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is! Verwerende partij heeft dus nagelaten om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken m.b.t. de politieke situatie nog steeds gaande in Gambia. De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. En de samenloop van alle elementen van dit dossier in aanmerking te nemen om te kijken of het principe van non refoulement niet geschonden wordt. Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet voldoende te onderzoeken of er sprake is van een eventuele schending van artikel 3 EVRM indien verzoeker terug te keren. Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit. Arrest nr. 33809/09 stelt immers het volgende: “The Court reiterates that in the circumstances of extradition or expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant’s expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law.” Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013: (...). Dat dat in casu het geval is. Dat de veiligheid van verzoeker gegarandeerd dient te worden.

III.3. Schending van artikel 8 EVRM

Dat een eventuele terugkeer van verzoeker naar de Gambia wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM. Volgens rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is de verwijdering van een persoon uit het land waar zijn gezinsleden wonen, echter niet steeds te rijmen met de bescherming van een (bestaand) gezinsleven (zie G. MAES, “Vreemdelingen zonder legaal verblijf met Belgische kinderen: uiteenzetting van onderdanen of beschermd gezinsleven als hefboom voor regelmatig verblijf”, T. Vreemd. 2005, 332). De feitelijke situatie van het gezin zal het voorwerp uitmaken van een concreet onderzoek en er zal rekening moeten gehouden worden met het proportionaliteitsprincipe (L. WALLEYN, “recente rechtspraak over ouders van Belgische kinderen in onregelmatig verblijf”, T. Vreemd. 2006, 403). Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende: “niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet.” Artikel 8 EVRM luidt: (...). Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een ‘pressing social need’. Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need. Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden. Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling. Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van

het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van hinderpalen die de terugkeer naar zijn land van herkomst bemoeilijken! Verzoeker vormt een gezin met zijn moeder! Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen. Hoe kan hij een normaal en effectief gezinsleven onderhouden, als hij geacht wordt terug naar zijn land van herkomst te gaan?? Dat er dus wel degelijk hinderpalen worden aangevoerd. Het is bijgevolg flagrant onzorgvuldig van verwerende partij om hier onvoldoende rekening mee te houden! De afweging van de redenen werd niet op een grondige en evenwichtige wijze gedaan, meer nog zelfs in strijd met de Europese regelgeving. Dat er dus door verwerende partij geen billijke afweging is gemaakt in het licht van een fair-balance-toets voorafgaand aan het nemen van de huidige beslissing. De Raad moet kunnen vaststellen dat in de loop naar het nemen van de beslissing of bij het nemen van de beslissing verwerende partij tegemoet is gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM en dus blijkt wordt gegeven van deze billijke belangenafweging.(arrest RVV 175.754/II) De raad kan niet zelf tot deze belangenafweging voergaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900) Uit het administratief dossier van verzoeker blijkt duidelijk dat er aan de familiale band van verzoeker met zijn moeder niet getwijfeld kan worden. Verzoeker woont namelijk sinds 2012 bij zijn moeder. Indien verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst, wordt hij gescheiden van haar! Bovendien houdt men evenmin afdoende rekening met het feit dat de moeder van verzoeker sinds 2002 geregulariseerd is en hij dus de zoon is van een Europese burger. Een eventuele repatriëring van verzoeker zou dan ook een flagrante schending uitmaken van art 8 van het EVRM. Het is voor verzoeker en zijn gezin zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in zijn land van herkomst een gezinsleven te hebben omdat er niet van de moeder in België kan verwacht worden dat zij mee zou verhuizen, een land waar hij geen onderkomen meer heeft en waar hij in levensbedreigende en mensonterende situatie zou terechtkomen. Dit zou betekenen dat zij alles dient op te geven en achter te laten, alles wat zij hier opgebouwd heeft! Het is niet redelijk te verantwoorden om van zijn moeder te verwachten dat zij mee naar het buitenland zou verhuizen. Verwerende partij faalt er in, hier rekening mee te houden in het nemen van zijn beslissing. Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen, met betrekking tot de beslissingen. Dat verwerende partij geen onderzoek heeft uitgevoerd, of hiervan alleszins niets van is terug te vinden, en dit reeds in tegenspraak is met de arresten van de RvV. Verwerende partij dient een grondig onderzoek te verrichten. Louter vermelden dat er een is uitgevoerd, is onvoldoende! Het mag duidelijk zijn dat ook hier verwerende partij erin gefaald heeft enige afweging te maken in het dossier van verzoeker en dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden. Vervolgens schenden deze beslissingen het motiveringsbeginsel. Dat de bestreden beslissing onjuist is en bovendien foutief gemotiveerd. Verwerende partij stelt dat: “verzoeker leefde nog jarenlang in het land van herkomst zonder in het gezelschap te zijn van zijn moeder. Het is dan ook redelijk dat betrokkene opnieuw in het land van herkomst of origine kan gaan leven zonder dat dit afbreuk moet doen aan zijn familiale contacten.” Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schend door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker. Zijn moeder bezit de Belgische nationaliteit, en verzoeker woont bij haar in België waardoor dit een flagrante schending uitmaakt van art. 8 van het EVRM. Men haalt niet alleen een drogreden aan om hier geen rekening mee te houden, maar tracht kost wat kost een negatieve beslissing te nemen, zonder een afweging te maken in het dossier van verzoeker. Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledige dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen met betrekking tot de beslissingen.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van het EVRM stelt het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 8 van het EVRM stelt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.3. In een eerste middelonderdeel stelt verzoeker dat op geen enkele wijze blijkt dat de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met het feit dat hij een familiale band met zijn moeder heeft. Hij betoogt dat het dossier in geheel dient te worden bekeken, wat in dit geval niet zou zijn gebeurd.

De bestreden beslissing stelt dienaangaande het volgende:

“Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met artikel 8 EVRM. Betrokkene is een volwassen persoon die sinds 2012 bij zijn moeder in België verblijft. De moeder van betrokkene werd geregulariseerd in 2002 en verbleef sindsdien onafgebroken in België. Betrokkene woonde bijgevolg nog jarenlang in het land van herkomst zonder in het gezelschap te zijn van zijn moeder. Het is dus redelijk te stellen dat betrokkene opnieuw in het land van herkomst of origine kan gaan leven zonder dat dit afbreuk moet doen aan zijn familiale contacten. Deze kunnen, net als voorheen, ook op afstand uitgeoefend worden”.

De bestreden beslissing motiveert over de familiale band van verzoeker met zijn moeder. Verzoeker kan worden gevolgd dat op geen enkele wijze blijkt dat er met deze band geen rekening zou zijn gehouden. Verzoeker maakt niet aannemelijk op welke manier er niet of niet voldoende rekening is gehouden met de band met zijn moeder. Waar hij algemeen stelt dat het dossier in het geheel dient te worden bekeken en dat dit niet is gebeurd, stelt de Raad vast dat hij zich beperkt tot algemeenheden zonder concreet te stellen welke elementen uit het dossier niet of niet voldoende zijn betrokken in het oordeel van de verwerende partij.

Het eerste middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

2.4. In het tweede middelonderdeel stelt verzoeker dat artikel 3 van het EVRM zou worden geschonden indien hij terug dient te keren naar zijn land van herkomst. Hij betoogt dat hij daar gevaar zal lopen en dat de verwerende partij hier geen enkel onderzoek naar heeft verricht. Verzoeker verwijst meer bepaald naar *“de politieke situatie nog steeds gaande in Gambia”*. Hij verwijst naar arresten die zouden stellen dat de verwerende partij dient te onderzoeken of er sprake is van een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot loutere algemeenheden en beweringen die hij op geen enkele manier staft met enig begin van bewijs. Hij maakt niet concreet op welke manier artikel 3 van

het EVRM geschonden zou worden indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren. Hij toont niet aan met welke elementen de verwerende partij geen rekening heeft gehouden, hij beperkt zich tot het louter stellen dat de verwerende partij dit diende te onderzoeken zonder duidelijk te maken wat de verwerende partij dan juist diende te onderzoeken. Het louter verwijzen naar “*de politieke situatie nog steeds gaande in Gambia*” volstaat niet.

Het tweede middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

2.5. In het derde middelonderdeel stelt verzoeker dat er geen billijke afweging is gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Hij stelt dat er niet kan getwijfeld worden aan de familiale band tussen verzoeker en zijn moeder, dat hij ervan zal worden gescheiden indien hij naar zijn land van herkomst terug moet keren, dat niet van de moeder kan worden verwacht dat zij mee zou verhuizen, dat hij in zijn land van herkomst geen inkomen meer heeft en hij daar in een levensbedreigende en mensonterende situatie zou terechtkomen. Hij stelt dat de verwerende partij een grondig onderzoek diende te voeren, rekening houdend met alle elementen van het dossier. Hij betoogt dat de verwerende partij geen onderzoek heeft uitgevoerd of hier alvast niets van terug te vinden is.

Waar verzoeker het heeft over een levensbedreigende en mensonterende situatie indien hij naar het land van herkomst zou terugkeren, kan worden verwezen naar punt 2.4., nu dit reeds is besproken onder artikel 3 van het EVRM.

Voorts beperkt verzoeker zich tot theoretische beweringen en gaat hij op geen enkele manier in op de motivering van de bestreden beslissing. Verzoeker stelt dat er geen enkel onderzoek is uitgevoerd. De Raad herhaalt nogmaals het motief in de bestreden beslissing, die het volgende stelt:

“Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met artikel 8 EVRM. Betrokkene is een volwassen persoon die sinds 2012 bij zijn moeder in België verblijft. De moeder van betrokkene werd geregulariseerd in 2002 en verbleef sindsdien onafgebroken in België. Betrokkene woonde bijgevolg nog jarenlang in het land van herkomst zonder in het gezelschap te zijn van zijn moeder. Het is dus redelijk te stellen dat betrokkene opnieuw in het land van herkomst of origine kan gaan leven zonder dat dit afbreuk moet doen aan zijn familiale contacten. Deze kunnen, net als voorheen, ook op afstand uitgeoefend worden”.

Hoewel het gezinsleven van ouders en hun minderjarige kinderen wordt verondersteld, kan, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Er wordt aangenomen dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden. In casu wordt niet aangetoond dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn die wijzen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het verdrag waarborgt, als zodanig, geen recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat binnen te komen of aldaar te verblijven, wanneer hij of zij niet over de nationaliteit van deze staat beschikt (zie Moustaqim v. België, 18 februari 1991, § 43, Serie A no. 193, en Beldjoudi v. France, 26 maart 1992, § 74, Serie A no. 234-A). Bovendien rust op de lidstaten de plicht om de openbare orde op hun grondgebied te verzekeren, in het bijzonder door de uitoefening van hun, door het internationaal recht algemeen erkend, recht op controle op de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen (EHRM, Mubilanzila Mayeka et Kaniki Mitunga c. België, 12 oktober 2006, § 81).

In de bestreden beslissing kan duidelijk worden gelezen dat verzoeker nog jarenlang in het land van herkomst heeft gewoond zonder in het gezelschap te zijn van zijn moeder en dat het redelijk is te stellen dat hij in staat is om dit opnieuw te kunnen. De familiale contacten tussen verzoeker en zijn moeder zouden zoals voorheen ook op afstand kunnen worden uitgevoerd. Verzoeker gaat niet in op deze motivering. Hij kan niet worden gevolgd worden waar hij stelt dat er geen onderzoek is uitgevoerd. Ook waar hij stelt dat niet kan worden verwacht dat de moeder mee zou verhuizen, stelt de Raad dat de bestreden beslissing dit nergens voorhoudt. Verzoeker toont niet aan met welke elementen er niet of niet voldoende rekening is gehouden. Zich beperken tot loutere theoretische beweringen zonder concreet in te gaan op de motivering vervat in de bestreden beslissing volstaat niet.

Het derde middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC